

ביזבוז מיליונים על חוכנית שנזרסה. בגלל אינטרסים פרטיים ומכלגתיים תאלץ לגוד בשכונת עוני אחת גדולה

אלא שהאלטרנטיבה — לנהוג במשך שני-שניים, במהירות ממוצעת של ארבעה קילור-מטר לשעה, לחוף הרצליה הסמוך — קסמה לו עוד פחות.

אי כוב אזורחי שזא את ימי א'. לא ש' היה לו משהו מיוחד נגד ראשית השבוע. אלא שמדי יום ראשון נוקק איש-העסקים התל-אביבי הצעיר לסדר עניינים שונים בעיר: במשרדיהם המשלה, בעירייה, בבנקים ואצל ספקים.

*** מזכורת עכברים

כ שחזר אזורחי, בערכו של אותו יום, לאחר 12 שעות-עבודה מפרכת בשמש ה' קייץ הלוהטת, היה מחוסל. החולצה הלבנה הנקייה והמגוחצת, אותה לבש באותו בוקר — נראתה כסמרטוט שחור; הוא הספיק להיות בדיק בשלושה מקומות, מתוך השבעה אליהם התכוון לגשת; אפילו לא הספיק לחזור למשרדו לפני שהגיע חשכה, לפני רדת-החשיכה; ובלילה היה המרכז העירוני הראשי מקום בלתי-נעים — ר' אפילו מסוכן — להימצא בו.

משרדו שכן אומנם בליבו של רובע-העסקים, אלא שכמעט כל המשרדים ה' אחרים להם הליכוהו עסקיו נמצאו בשבעה קצוות שונים של המטרופולין הדחוסה ו' המפוייחת.

באותו בוקר יום א' היה לאזורחי מזל מיוחד: הוא הצליח להגיע למשרדו תוך שעה וחצי בלבד, לאחר שיצא מביתו ש' באחת השכונות הצפוניות של העיר. ה' אוטובוס שלו — וכי איזה משוגע מכניס מנונית פרטית העירייה? — הסהבן רק כ' שלושה פקקיתנועה בגודל בינוני, כשהוא

תל-אביב

ניידונה למהוות!

שמטרתה להבטיח רווחה לתושבי-תל-אביב.

*** השימושני קרא „נידחם“

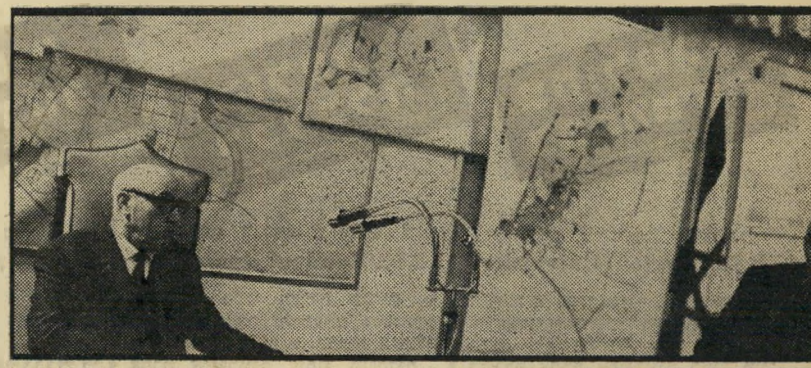
ל כאורה, היתה זו הגשמת חלום רבי-שנים, אליו שאפו עוד ביאליק, המשורר הלאומי, ודונגונוף, ראש-העיר הראשון. או, כפי שהתבטא המיילד רבינוביץ: „אני תיקרה שתוכנית-האב החדשה תמלא את יעודה ותמצא פיתרונות לליקויים של עירנו, נישאת לגובה עם שיטח-ירק פתוחים לים, ועם דרכי-תנועה ותחבורה נוחים.“ אך למעשה, זכה התינוק החדש, עוד בטרם נולד, לנדוניה נכבדה ומעיקה כקופה של שרצים: ביחד עם התיקיות, העניק סגן-ראש-העיר רבינוביץ לצוות-התיכנון של השמשוני 26 הנחיות שקבעו כיצד יש לתכנן

כליכך. בחינן על פניו, אמר: „שמענו. תור-דה. שלום.“

הוא אמר זאת בישיבתה האחרונה של המועצה הציבורית של תוכנית-אב, ש' התקיימה ביום רביעי האחרון בבניין ה' מחלקה הטכנית של העירייה. הוא אמר זאת לארבעה ארכיטקטים צעירי-רים, שרידי הצוות הגדול של תוכנית-אב, שהופיעו לפני הוועדה בשעה ה' 12 ממש, לאחר מלחמה עיקשת שנתמשכה שבועות רבים — כדי להציג בפני 70 איש-הציבור שנתכנסו שם את הסוד השמור ביותר של עיריית תל-אביב מזה חודשים ארוכים: אלטרנטיבה ג' של תוכנית-אב. התינוק המזור ששמו תוכנית-אב נולד כשלוש וחצי שנים קודם לכן, בתחילת 1964, לאחר שנים רבות של עקרות כרונית והבטחות-בחירות. המיילדים — אבות-העיר

הוא נשבע, באותו ערב, באונוני אשתו וילדיה, לעזוב לצמיתות את מלכות-העכב-רים הנוראה ששמה תל-אביב. כל זה קורה לאלפי אורחים היום — וה' מצב יחמיר עשרת מונים בעוד המשעשרה או עשרים שנה. אך בענינו של יהושע רבינוביץ, סגן-ראש-העיר, אין המצב נראה חמור

חולף על-פני פרבריה-העוני הענקיים שנקראו פעם „מרכז העיר“. תוך כדירכך, עדיין היה אורחי מהרהר ביום האתמול, עת פילס לעצמו ולמשפחתו דרך, ממש בכוח, בין רבבות הגופות ששרצו על שפתימה הקצרה של תל-אביב, נשבע בפעם האלף שכף רגלו לא תידרוך שנית בחוף זה.

! נמיר לא עשה כלום (בתמונה: מקשיב לציון השימושני — מימין — המציג את אלטרנטיבה א' לתוכנית-אב).

היהושע רבינוביץ (משמאל) תוקף את ה' אדריכלים עמית וטן (מומקשפים, מימין). הוא לא הניח להם אפילו לפתוח את פיהם, בפני המועצה הציבורית שבאה להקשיב להם.

שלושה זועקים: „רצח“!

לאחר כניעתו של ראש-הצוות, התי-מרדו האדריכלים משה כילק, דניאל שן ויהושע עמית (בתמונה משמאל לימין), תבעו להציג בפני המועצה גם את אלטרנטיבה ג' לתוכנית-אב — עליה המליץ כל צוות המתכננים של התוכנית — כאיש אחד.

המפא"יים, שזכו בשילטון בשנת 1960, בישרו על ההריון המוצלח לקראת עונת-הבחירות '65, הקימו בשעה טובה ומוצלחת צוות-תיכנון רבגוני בראשותו של האדריכל ובונה-הערים הוותיק ציון השמשוני. המטרה, כפי שהוגדרה מראש, היתה פשוטה ותכליתית: ליצור מיסגרת-תיכנון כוללת לגדולה שבועי ישראל — תוכנית